

τὰ ἔκαμε θάλασσα. Ἀντὶ τῶν γνωστῶν εὐχῶν τοῦ ἁγιασμοῦ, ἀπήγγειλε μετ' ἀμιμήτου βραδυλογίας διάφορα ἄλλα ἄσχετα ὅπως τροπάρια, ἅτινα ἐγνώριζεν ἀπὸ μνήμης ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ διὰ τὰ λάβη τὸ πρᾶγμα μᾶλλον κωμικὴν χροιάν, ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας..... βιβλίον, ὑποκρινόμενος, ὅτι ἀνεγίνωσκεν, ἐνῶ χωρὶς ὑπερβολὴν ἠγνόει καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου! Μετὰ τὴν τέλει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου πραξικοπήματος, νεαρὸς ἐξ Ὑπάτης χωρικὸς ἔσφαξεν ὠραίον καλοθερμμένον ἀμνὸν οὕτινος τὸ πορφυροῦν αἷμα ἔρρευσεν ἀφθόνως ἐπὶ τοῦ θεμελίου λίθου, ἐφ' οὗ κατόπιν ὁ Νομάρχης, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, ἔρριψε διὰ πύου ἀσθεστὸν καὶ ἄμμον. Παράδοξος συνήθεια! Τὸ κλαυθμηρὸν βλήχημα τοῦ προβάτου, ὁ σφαδασμὸς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν τρομερὰν μάχαιραν, τὸ ἐκ τοῦ λάρυγγος ἀναδύζον θερμὸν αὐτοῦ αἷμα θεωροῦνται ὡς τὰ μέγιστα συντελοῦντα εἰς στερεοποίησιν τῶν θεμελίων, ἐνῶ κατόπιν τὸ τρυφερόν του κρέας καλοψημένον δι' ὀβελοῦ, ἀποστάζον λίπος, εὐωδιάζον, νοστιμώτατον, ἐνδυναμώνει πρᾶγματι τὸν στόμαχον τῶν προσκεκλημένων!

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀνέγερσις τοῦ κτιρίου τούτου, ὅπως προσδώσῃ τοῖς λουτροῖς οὖν εὐρωπαϊκὴν. Ἀνάγκη προσέτι καὶ ὁ πέραξ χώρος νὰ διαρρυθμισθῇ ἐπὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον καὶ νὰ φυτευθῇ διὰ δένδρων. Ἐκεῖνο δὲ ὑπὲρ τὰ μέγιστα θέλει ὠφελήσῃ τὰ λουτρά εἶνε ὁ σιδηρόδρομος Πειραιῶς-Λαρίσης, μέλλων νὰ διέλθῃ πλησίον αὐτῶν διὰ τοῦ χωρίου Λιανοκλαδίου. Πρώτιστα ὅμως πρέπει ν' ἀποξηρανθῶσι τὰ ἐνιαχοῦ τοῦ Φθιωτικοῦ πεδίου ὑπάρχοντα ἔλη, ἅτινα σήμερον εἶνε ἡ κυρία ἀφορμὴ τῶν ἐπιπολαζόντων ἐκεῖ δυσιάτων πολλάκις πυρετῶν. Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐρχόμενοι εἰς τὰ λουτρά ἀπαλλάσσονται τοῦ καταβασανίζοντος αὐτοῖς πάθους, ἀπερχόμενοι δὲ κομίζουσιν εἰς τὰ ἴδια τοὺς ὀχληροὺς τούτους πυρετοὺς, ἵνα διὰ μυριστὴν φορὰν ἐπαληθεύσῃ τὸ ρητὸν «οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ».

Κ. Α. Καπράλος.

ΤΙ ΕΖΗΤΕΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ Η ΘΑΙΨΙΣ

ΠΟΛΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ Ε. ΟΡΣΖΕΣΣΚΟ

Διὰ τῆς παιδιάδος διήρχετό ποτε, κομψότατα ὑπὸ τῆς φύσεως ἐστολισμένη, ἡ Θλίψις, προξενούσα μεγάλας ζημίας καὶ καταστροφάς.

ΤΟΜΟΣ ΙΒ'. Ἰούλιος.

Οἱ μέλανες πέπλοι, δι' ὧν ἦτο κακαλυμμένη, ἐσκίαζον τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ἐκ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ἀνθέων νεκρική χροιά, ἐκ δὲ τῆς βαρείας πνοῆς αὐτῆς οἱ στάχυς ἐκάμπτοντο πρὸς τὴν γῆν, σκορπίζοντες ἀνωφελῶς τοὺς πληροῦντας αὐτοὺς κόκκους. Μεταξὺ τῶν κατοικούντων τὴν πεδιάδα ἠγέρθη ὡς εἰκὸς ἰσχυρὸς γόγγυσμός, ἐναντίον τῆς ἀπροσκήτου καὶ ὀλεθρίας ταύτης ξένης.

— Ὡς ζοφερόν φάντασμα, — ἐκράγασαν — διατί ἐξῆλθες ἐκ τῆς ἀδύσου τοῦ πονηροῦ καὶ πλανᾶσαι ἀνὰ τὸν κόσμον, ἵνα ἐξουθενώσης, σκοτίσης καὶ δηλητηριάσης πᾶν ὅ,τι ἀναπτύσσεται ἐν αὐτῷ ;

— Ὑποδείξατέ μοι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπὶ ματαίῳ ἀναζητῶ μέχρι τοῦδε μεταξὺ ὑμῶν — ἀπεκρίθη ἡ Θλίψις — καὶ τότε θὰ κατέλθω εἰς τὰ καταχθονία μου καὶ οὐδέποτε θ' ἀνησυχήσω τὴν γῆν. Ἀλλ' ἐνόσω δὲν ἀνέυρω πᾶν ὅ,τι ζητῶ, δὲν θέλω παύσει περιφερομένη ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς ἡ προγονικὴ καὶ ἀδυσώπητος κατάρρα.

Ἀκούσασα ταῦτα, πρώτη προσέδραμε πρὸς αὐτὴν ἡ Εὐθυμία καί, αἰωρήσασα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ροδόχρουν νεφύδιον, ἐν ᾧ ἀπῆστροπτεν ἑστὸς ἀργυρῶν ἀστερίσκων, ἐμινύρισε :

— Ἐμὲ θὰ ζητῆς, ἀναμφιδόλως, ζοφερόν φάντασμα ; Ἴδού ἐγὼ παροῦσα ! Παρατήρησον πόσον εἶμαι ὠραία καὶ εὐστροφος ! Γνωρίζω νὰ ψάλλω ἀργυροήχως, νὰ χορεύω θελκτικῶς καὶ νὰ γελῶ διὰ τὸ τίποτε. Ἡ πνοὴ τοῦ στήθους μου δροσίζει ὡς ὁ Ζέφυρος, καὶ ἐκ τοῦ ἀθύρματος τούτου, ὅπερ κρατῶ εἰς τὴν χεῖρα, καίπερ μικροῦ καὶ εὐθραύστου, ρεῖι τὸ ἀθάνατον τῆς λήθης ὕδωρ. Παρατήρησόν με λοιπὸν καλῶς, γράϊα φλύαρος, καὶ κρημνίσου !

Ἀλλ' ἡ Θλίψις δι' ἀρνητικῆς ἀνανεύσεως τῆς κεφαλῆς ἀνεπέτασε κύκλῳ μακρὰν τοὺς μέλανας αὐτῆς πέπλους, καὶ ἡ Εὐθυμία, ἥτις δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν θέαν αὐτῶν, ἀπέπτη μακρὰν καὶ ἔντρομος, καταβεβλημένη, ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν μεμαρκαμένων στάξεων καὶ ἀνθέων.

Τότε ἀνωρθώθη ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τοῦ ἀναστήματός τῆς, μὲ πρόσωπον εἰλικρινές καὶ ἀμέμπτως λευκόν, ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἔστη πρὸ τῆς Θλίψεως.

— Ἡ Εὐθυμία εἶνε ὃν λίαν ἀξιαγάπητον, ἀλλ' ἀσταθές — εἶπεν ἡ Δικαιοσύνη — καὶ οὐκ ὀλίγας ἀσχημίας δύναται τις νὰ εὕρῃ ὑπὸ τὸ ροδόχρουν ὄφασμα τῶν ἐνδυμάτων τῆς. Ἐγὼ εἶμαι καθαρὰ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς καὶ εὐθεῖα ὡς καλῶς ἀναπτυχθεῖσα αἴγειρος. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπ' ἐμοῦ ὑπάρχει στίγμα, δυνάμενον νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ βδελυροῦ σιέλου τοῦ ψεύδους, οὐδ' ἡ ἐλάχιστη διατηρεῖται ἐν ἐμοὶ σκιά ἀδικήματος. Ὡς ἐκ τούτου ἴσως ἡ μορφή μου, ἥτις ἄλλως τε δὲν εἶνε

ὄνειροπόλησις ἀλλὰ πραγματικότης, θὰ σέ ἀναγκάσῃ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν κόσμον ἐκ τῆς παρουσίας σου.

Ἡ Θλίψις προσέβλεψε μετ' εὐμενείας τὴν Δικαιοσύνην, καὶ μάλιστα τὸ ὥχρον αὐτῆς πρόσωπον ἐνεψύχωσεν ἀσθενὲς ἀκτὶς ἀνακουφίσεως. Ἦν τούτοις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Σ' ἐκτιμῶ, ὦ Δικαιοσύνη! — ἀπεκρίθη ἡ Θλίψις — καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἂν δὲν σέ συνήντων πλειστάκις, ἡ μέλαινα στολή μου θὰ ἦτο διπλασίως θλιβερωτέρα καὶ ἡ πνοή μου δηλητηριωδεστέρα. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι σὺ τὸ ὄν ὅπερ ἀναζητῶ καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν ἔχεις ἐξουσίαν νὰ μὲ ἀπελάσῃς τοῦ κόσμου.

Ἀκούσασα τὴν πρὸς τὴν Δικαιοσύνην δοθεῖσαν ἀπάντησιν ἡ Φιλοπονία, ἠνώρθωσε τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας κυρτωθεῖσαν ράχιν τῆς, ἀπέμαξε τὸν ἐκ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου τῆς ρέοντα ἰδρῶτα διὰ τῆς τυλώδους παλάμης τῆς, δι' εὐρείας ἀναπνοῆς ἠνώρθωσε τὰ στιβαρά, ἀλλὰ πεπονημένα μέλη τῆς καὶ ἔστη πρὸ τῆς Θλίψεως.

— Δι' ἐμοῦ, μόνον δι' ἐμοῦ — εἶπεν ἡ Φιλοπονία — διατηρεῖ ἡ ζωὴ τὴν εὐπορίαν καὶ τὸ λογικόν, πᾶν ὅ,τι παρέχει διὰ τῶν δώρων τούτων ἡ φύσις — ἐγὼ ὑπερβαίνω μάλιστα κατὰ τὴν ἐφευρετικότητά καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν μαθήτριάν καὶ κυρίαν μου, διότι τελειοποιῶσα τὰ πλάσματα αὐτῆς καὶ αὐξάνουσα τὴν ὠραιότητα, ἀπομακρύνω τὰ προσκόμματα ἅτινα θέτει εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ προφυλάσσω ἐκ τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐπιπροσθοῦντος ἀνὰ πᾶν βῆμα. Μεταβάλλω τὰς ἐρήμους εἰς χλοερούς λειμῶνας καὶ καρποφόρους κήπους, ἐπὶ τῶν χαραδρῶν τῶν ὀρέων καὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων στρώνω ἀσφαλεῖς ὁδοὺς· ἀνιδρύω μεγαλοπρέπεῖς πόλεις, διὰ τῶν θαυμάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, πληρῶ ἀναρίθμητα καὶ κολοσσαῖα θησαυροφυλάκια, εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κεφαλὰς κρύπτω τοὺς σπινθῆρας τοῦ πνεύματος καὶ ἀναπτύσσω τὸ ἔμβρυον τῆς φαντασίας, πρὶν ἢ οὗτοι ἐκραγῶσιν εἰς φλόγα τῆς ἀληθείας καὶ ὠραιότητος. Ἄνευ ἐμοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, νὰ ζήσῃ, νὰ ἀνθίσῃ, νὰ σκεφθῇ, νὰ ἀνακαλύψῃ, νὰ δημιουργήσῃ. Ἄνευ ἐμοῦ πᾶν σπέρμα δέον ν' ἀπολεσθῇ ἐπὶ ματαίῳ, πᾶσα λάμψις νὰ σβεσθῇ ἐν ἀκαρεῖ, πᾶν προτέρημα νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐλάττωμα καὶ πᾶν ἐλάττωμα νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς τέρας. Τοιαύτη εἶμαι καὶ ἐλπίζω ὅτι πρὸ τοῦ γηραλέου, σεβασμίου καὶ ἐκ τῶν ὑπεραρίθμων ἐκδουλεύσεων ἀκτινοβόλου προσώπου μου θὰ ἐξαφανισθῇ ὡς ὁμίχλη.

Ἡ Θλίψις περίλυπος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶσαι ἀξιοσέβαστος διὰ τὰς πολλὰς ἐκδουλεύσεις σου, ὦ Φιλοπονία! — τοῦτο εὐδόλως δύναμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἄν σὺ δὲν ἦσο, οὐ-

δὲν οὐκ ὑπῆρχε, διότι καὶ τὸ μικρὸν στρουθίον, διὰ τὸ ἔχει τὴν φωλεάν του, καὶ ὁ μικρὸς ἰχθὺς ἵνα τρέφεται διὰ τῶν σκωλήκων, καὶ τὸ φυτὸν διὰ τὸ διατηρήσῃ τὴν ζωὴν ἐντὸς τῶν ἱστῶν του, ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, ἀφοῦ μ' ὅλην τὴν ἀναμφισβήτητον ὑπαρξίν σου, ἐγὼ ἐν τούτοις παρὰ τὸ πλευρόν σου ἐπὶ τοσοῦτον ὅσον καὶ σὺ χρόνον διατρέχω τὸν κόσμον; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ· εἰς τὰς ἀναριθμήτους καὶ πολυσυνθέτους πτυχὰς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ κρύπτονται πλεῖσται τοιαῦται σπεῖραι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πέπλοι μου καθίστανται πλειότερον ἔτι μέλανες καὶ ἔτι μείζων ὠχρότης πίπτει ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ὡστε βλέπεις, ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ εἰς τὸ μέλλον ὀφείλομεν τὸ συμβαδίζωμεν.

Ἡ Φιλοπονία ἦτο ἐχέφρων, ὡς ἐκ τούτου ἐνόησεν ὅτι ἡ Θλίψις εἶχε δίκαιον καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ θαλερῶν δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλ' αἴφνης ἀντήχησεν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρὸς κρότος, θόρυβος, πάταγος, ἐν οἷς ἠδύνατό τις τὸ διακρίνει ἤχους σαλπύγων καὶ τυμπάνων, καὶ κρότον βαρυτάτων τροχῶν, καὶ συριγμὸν πολλῶν ὁμοῦ πτερυγῶν, καὶ μουσικὴν, παιανίζουσαν νικητήριον παιᾶνα. Ταυτοχρόνως ἀνεφάνη καὶ κατηύγασεν ὁλόκληρον τὸν ὀρίζοντα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μαγευτικὴ λάμψις, ἐν ᾗ διεγράφοντο ἅπαντα τῆς ἱριδος τὰ χρώματα, ὑπερέχοντος ὅμως τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ χρυσοχρόου.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἰσχυροτάτου τούτου θορύβου καὶ τῆς λάμψεως, χρυσοῦν ἄρμα, συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων λεόντων μὲ κυματίζουσας χαίτας, κατήρχετο ἐκ τινος ἀρκούντως μεγάλου ὑψώματος, περιτοιχούμενον ὑπὸ πλήθους πτερωτῶν ἀγγέλων, ὧν τινες ἔφερον ἄκτινοβολοῦντα ὅπλα, ἄλλοι ἐκράτουν παρὰ τὰ χεῖλη καὶ τὰ στέρνα μουσικὰ ὄργανα, ἄλλοι ἀνύφουν εἰς τὰς χεῖρας δοχεῖα πλήρη καρπῶν, ἀνθέων καὶ ἀφρίζοντος οἴνου. Ἐκράτησεν ὡς ἀπολιθωθέντας εἰς τὸν ἄερα τοὺς τροχοὺς αὐτοῦ κεκοσμημένους δι' ἀδαμάντων.

Ἐπὶ τοῦ ἁρματος ἐκάθητο γίγας φέρων μακρὰν πορφυρόχρουν χλαῖναν, ἔχων ὕψος ἀλαζόνος θεότητος, καὶ μετ' ἀστεροκοσμῆτου διαδήματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἀνωθεν, ἐξ ἀρκετοῦ ὕψους, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Θλίψεως τὸ παγερόν αὐτοῦ βλέμμα καὶ εἰς τὸ ἄπειρον ἀντήχησε φωνή, ἐξ ἧς κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ἐκρύβησαν εἰς τὰ ἄστυλα αὐτῶν ἅπαντες οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ πεδίῳ κατοικοῦντες.

— Εἰμαι ἡ Δύναμις, ἐπίσης φουμένη ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐνυπάρχει βαθέως ἐν αὐτῇ ὁ ζωτικώτερος αὐτῆς μυελὸς καὶ τὸ πολυτιμότερον κειμήλιον — ὁ χρυσός! Διὰ τῶν ριζῶν μου διεπέρασα τὸ λάμπρον τοῦτο

ὅστων τῆς γῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς διέρχονται ὅλον τὸν ὀργανισμόν μου χυμοί, οἵτινες μὲ ζωογονοῦσι καὶ μὲ κρατύνουσι. Στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐδραίων τούτων βάσεων, κατέχω εἰς τὰ μέλη μου μέγα τι, ἐπιτάττον, νικηφόρον, ἀνεκτίμητον : τὴν δύναμιν — καὶ δι' αὐτῆς, ὡς ὁ γεωργὸς τὸν ἀγρόν, καλλιεργῶ τὸ πεδῖον τῆς ἀδυναμίας. Ἐπιτίπτω ὡς θύελλα ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ κάμπτω πάντα τὰ πρὸ ἐμοῦ· ὅστις δὲ ἀρνεῖται νὰ καμφθῇ, κατασυντρίβω αὐτόν. Πράττω πᾶν ὅ,τι θέλω· λαμβάνω ὅ,τι ἐπιθυμῶ· δημιουργῶ ἢ καταστρέφω, κατὰ βούλησιν, ἣν μοὶ φέρει ἡ στιγμή. Τρώω, πίνω, διασκεδάζω, κοιμῶμαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων· ὁ δαίμων τοῦ πλούτου διαχέει ἐνώπιόν μου ὅλας τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς τῆς γῆς, καὶ ὁ δαίμων τοῦ ἐπαίνου διὰ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν ἐξυμνεῖ τὸ ὄνομά μου. Τίς δύναται νὰ διασαλεύσῃ τὰς βάσεις μου; τίς δύναται νὰ συντρίψῃ τὴν δύναμίν μου; πρὸ τῆς λάμψεως καὶ τοῦ μεγαλείου μου τίς δύναται νὰ ἀντιστῇ; Οὐχὶ σύ, βεβαίως, ζοφερόν πνεῦμα, τὸ ὅποιον περιφρονῶ καὶ τὸ ὅποιον διὰ τῶν λεόντων καὶ τῶν τροχῶν μου δύναμαι νὰ καταπατήσω καὶ ἐξολοθρεύσω. Ἐξω τοῦ δρόμου μου !

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας ξίφος, ὄγκου χρυσοῦ καὶ τόξον εἰς τὴν τεταμένην χορδὴν τοῦ ὁποίου ἡκτινοβόλει ἐκάστοτε σπινθήρ κεραυνοῦ. Οἶονεῖ εἰς ἀπάντησιν τῶν ὑπὸ τῆς Δυνάμεως λεγομένων, ἡ Θλίψις ἐν τῷ μεταξύ ἐμεγεθύνετο ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν αὐτῆς πέπλων, ἐπλατύνετο, διὰ τοῦ ὠχροῦ αὐτῆς προσώπου ἤγγιζε τὸν οὐρανόν, καὶ τέλος, ἐνώπιον τῆς λάμψεως αὐτῆς, τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πατάγου, ἀνύψωσε τεῖχος ἐκ μελαίνης, πυκνῆς καὶ γιγαντιαίας νεφέλης. Ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης, ὡς ἐκ μέχρης οὐρανῶν ἐξικνουμένου τύμβου, ἤρξαντο ἐξερχόμενοι τοσοῦτον βαθεῖς στεναγμοί, τοσοῦτον πικροὶ ὀλοφυρμοί, θρήνοι καὶ στόνοι, ὥστε ἐξοργισθεῖσα ἡ Δύναμις ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς χιλιάς ἀστραπὰς τοῦ ξίφους τῆς καὶ ἑκατομμύριον σπινθήρων τοῦ τόξου τῆς. Ταυτοχρόνως οἱ λέοντες αὐτῆς λυσσωδῶς ἐβρυχῶντο, οἱ δὲ δαίμονες διὰ περιφρόνητικῶν καγχασμῶν, ὡς κεραυνοί, προσέβαλον τὴν νεφέλην. Ἀλλ' ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ὄψει ἡ Θλίψις ἦτο ἐπιμονωτέρα ἢ πρότερον· ὅσω μᾶλλον ἐπληττον αὐτὴν οἱ κεραυνοὶ καὶ προσέβαλλον οἱ καγχασμοί, τοσοῦτω αὕτη ἀνεπτύσσετο καὶ ἠϋξανον, ἐπλεόναζον καὶ ἐξεδηλοῦντο διὰ μεγάλων κλαυθμῶν οἱ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς στεναγμοὶ καὶ θρήνοι. Ἐν τέλει, ἐνόησεν ἡ Δύναμις ὅτι μόνην τὴν Θλίψιν δὲν δύναται νὰ καταβάλλῃ, ἀπέστρεψε μετὰ περιφρονήσεως τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ τοσοῦτον μηδαινοῦ, ὅσον καὶ ἀπρσπελάστου δι' αὐτὴν φάσματος καὶ διηύθυνε τοὺς λέοντας αὐτῆς πλαγίως, ὑπόθεν ἀφικνεῖτο

μέχρις αὐτῆς ὅσμη νωπῆς λείας ἢ ἀδοκίμαστος ἔτι ἡδονὴ καὶ κολακευ-
τικός ἔπαινος.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῆς, ἐκ τοῦ ἡρεμοῦντος ἤδη καὶ ἐπεσκο-
τισμένου ὕψους, κατῆλθε σχῆμά τι ὑψηλόν, γαλήνιον, σεμνόν καὶ δι'
εὐμενοῦς οὐρανῆς ὠμίλησε πρὸς τὴν μέλαιναν νεφέλην τῆς Θλίψεως :

— Πολλὰ πράγματα ἐννοῶ καὶ καταλαμβάνω, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ
ξίφη παθῶν διαπερῶσι τοὺς κόλπους μου. Ταῦτα οὐδεὶς δύναται νὰ
διακρίνη, διότι ἡ ἀπόκρυψις τῶν βασάνων εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλεονεκτη-
μάτων μου. Διδάσκω τοὺς πάντας, ἐγὼ δὲ φέρω ἐν ἐμοὶ αἰωνίους κα-
ταιγίδας, προερχομένας ἐκ τῶν ἐλαχίστων γνώσεών μου. Πολλάκις
λέγω μετὰ χαρᾶς : γνωρίζω, ἀλλὰ συχνάκις μετὰ πικρίας ὁμολογῶ
ὅτι : δὲν γνωρίζω ! Ἄνευ ἐμοῦ ὁ κόσμος θὰ ἦτο σκοτεινός, καὶ ὁμως
αἰσθάνομαι, ὅτι δι' ἐμοῦ οὐδόλως ἀποκαθίσταται τέλειον φῶς, καὶ συν-
τρίβομαι ὡς ἐκ τούτου ὑπὸ αἰωνίας λύπης. Ὡστε, ὡς βλέπεις, Θλίψις,
τυγχάνομεν ἀμφοτέρωθεν στενοὶ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὅτι εἴμεθα μά-
λιστα αὐτόχρημα ἀδελφαί, ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως τῶν συμφυσῶν
πρὸς ἀλλήλας καρδιῶν· διότι ὅστις δὲν ἐθλίβη ποτὲ δὲν δύναται νὰ
εἶνε σοφός, — καὶ ὁ σοφός ὀφείλει νὰ εἶνε τεθλιμμένος. Ὀνομάζομαι
Σοφία. Εἰπέ μοι, τίνα ζητεῖς ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, καὶ ἐγὼ βλέπουσα
καθαρώτερον τῶν ἄλλων, θὰ σὲ βοηθήσω ἴσως νὰ εὕρῃς τὸ ὄν ἐκεῖνο,
ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ἐξαφάνισίς σου ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.
Εἶνε ἀληθέστατον, ὅτι διὰ τὴν δύσμοιρον γῆν δὲν εἶσαι ἡ ζόφος,
βάρος καὶ δηλητήριο· διατοῦτο αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν,
ἥτις ἀπορρέει ἐξ ἀγαθῆς ἀλλὰ καὶ ἀνωφελοῦς ιδιότητος τῆς φύσεώς μου.
Εἰς ἐπίμετρον, ὅταν ἐπιστρέψῃς διὰ παντός εἰς τὴν ἄβυσσόν σου, κ'
ἐγὼ βεβαίως θ' ἀπαλλαγῶ τῶν φροντίδων, τῶν καταιγίδων καὶ τῆς
λύπης. Τίνα ζητεῖς, ὦ Θλίψις ;

Προδήλωσε ἡ Θλίψις πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Σοφίαν διέκαιτό πως
μετ' εὐμενείας, διότι ἐφ' ὅσον ἐμακρυνόγει, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ Θλίψις
ἀπηλλάσσετο μάλλον ἐκ τῆς γιγαντιαίας ὀψεως ἣν ἡ Δύναμις ἠνάγκ-
ασε αὐτὴν νὰ λάβῃ, ἐσμικρύνετο, ἐλεπτύνετο μέχρι ὅτου καὶ πάλιν
ὠμοίασε πρὸς μακρόν, ἰσχνόν, ζοφερόν φάντασμα, καὶ μὲ κεκλιμένην
κεφαλὴν φέρουσα τὸν ὠχρὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν κυανῶν χειλέων ἤρξατο
διαλογιζομένη ἂν εἶνε πρέπον ἐπὶ τέλους νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τίνα τὸν
σκοπὸν τῶν περιπλανήσεών της. Ἐν τούτοις, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡσθά-
νετο ζωηράν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ καταχθόνια αὐτῆς ὅθεν
κατήγετο, καὶ νὰ κατακλιθῇ ἐν τῷ πυθμένι αὐτῶν εἰς αἰώνιον ὕπνον.

Δὲν ἦτο κακὴ καὶ διὰ τοῦτο ἡ αἰωνία περιπλάνησις, καθ' ἣν αὕτη

ἠδύνατο νὰ προξενῇ εἰς τοὺς ἄλλους μόνον δυσχρεσίαις, μεγάλως ἤδη κατέβαλεν αὐτὴν καὶ ὀδυνηρῶς, ἠσθάνετο τὸ καταθλίβον αὐτὴν βάρος τῆς ἀρχῆς ἀπάσης τῆς οἰκουμένης. Ὡς ἐκ τούτου μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, εἶπεν :

— Ἐνδέχεται, ὦ Σοφία, νὰ γνωρίζης μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τῆς ζωῆς καὶ ἀπ' ἐμοῦ τοὺς ζῶντας. Ἐπὶ τούτῳ γνώρισον.... ἀλλὰ πόσον ὀλίγον ἐννοεῖς καὶ γνωρίζης ἀφοῦ καὶ σὺ δὲν ἐμάντευσες τὸ μυστήριον τοῦτο ! Μάθε ὅτι εἰς τὸν μέγαν ὄγκον τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶν κατοικούντων εἰς τὸ πεδῖον τοῦτο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἀναζητῶ.... τὴν Ἀγαθότητα.

Ἐπὶ τοῦ γαληνιαίου, καίπερ διηυλακωμένου ἀπὸ ἔχνη μεγάλων παθῶν προσώπου τῆς Σοφίας, ἀπετυπώθη ἡ ἐκπληξίς.

— Πᾶν ἄλλο, ἀδελφὴ μου, ἠδυνάμην νὰ προσδοκῶ ἢ ὅ,τι εἶπες τώρα. Τὴν ἀρετὴν ἀναζητεῖς ; Ἀλλὰ ὑπάρξεις φέρουσαι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε τόσον πολλὰ ἐνταῦθα, ὥστε αὐτὴ αὕτη ἡ πληθώρα τῶν εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς εὐθηνίας αὐτῶν ! Εἰς τὰς ἀγορὰς ὅπου οἱ κάτοικοι τοῦ πεδίου τούτου προμηθεύονται πᾶν ὅ,τι πλεότερον τοὺς ἀρέσκει, οὐδεὶς ἤδη ζητεῖ Ἀρετὴν, καὶ ἂν ποτε ζητήσῃ τις, δύναται νὰ λάβῃ ἀντὶ τριῶν ὀβολῶν σεβασμοῦ καὶ ἐνὸς ὀβολοῦ ἐπαίνου. Παντοειδεῖς φάσεις αὐτῆς καὶ ἀντίτυπα ὑπάρχουσι τοσαῦτα, ὅσοι καὶ ἀστέρες εἰς τὸν οὐρανόν. Παρατήρησον ἐκείνην, ἐν παραδείγματι, ἥτις εἶνε ἐγγύτερον πρὸς ἡμᾶς, μετ' ὁποίας σπουδῆς ἀκκίζεται, ἀποδίδουσα εἰς ἕκαστον εὐγενῇ ὑπόκλισιν ἢ προσφέρουσα τὴν ἐλαχίστην ὑπηρεσίαν. Οὐδένα παρὰβλέπει, οὐδένα περιφρονεῖ, τὸ μειδίαιμα αὐτῆς εἶνε ἡδὺ ὡς τὸ μέλι, τὸ σῶμά της εὐκαμπτον ὡς ὁ κάλαμος.... Ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτεις.

Ἡ Θλίψις ἔκαμε χειρονομίαν ἀδιαφορίας.

— Αὐτὴν πρὸ πολλοῦ τὴν γνωρίζω. Ψευδῶς ὠνομάσθη Ἀγαθότης. Αὕτη φέρει πολλὰ ὀνόματα, εἰς τὰ ὁποῖα μόνον ἐν τέταρτον τοῦ γράμματος θά εὔρης ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου. Αὕτη δὲν εἶνε ἄλλο ἢ περιποίησις, εὐκαμψία σκέψεως καὶ θελήσεως, δίψα κολακευτικῶν ἐγκωμίων....

Ἡ Σοφία εἶχεν ἤδη ἀποστρέψει τὸ βλέμμα καὶ εἶπε :

— Λοιπόν, παρατήρησον ἐκείνην τὴν ἄλλην. Βλέπεις πόσον ἐπιτηδεύως διέρχεται μεταξὺ τῶν πολυποικίλων φυτῶν τοῦ πεδίου τούτου, οὐδὲν τούτων θίγουσα, οὔτε διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ἐσθῆτός της, ἀπομακρύνουσα ἀφ' ἐκάστου τὴν χεῖρα, προσπαθοῦσα νὰ μὴ πατήσῃ διὰ τοῦ ποδὸς οὐδὲ τὸν εὐτελεῖ χόρτον οὔτε τὸν στάχυν ; Καὶ αὕτη μήπως δὲν εἶνε ἡ Ἀγαθότης ;

— Όχι, εἶπεν ἡ Θλίψις, — ἐν τῇ βίβλῳ τῶν ὀνομάτων ἄτινα ἡ φύσις μὲ διέταξε ν' ἀποστηθίσω, αὕτη καλεῖται Οὐδετερότης καὶ Ἀδράνεια.

— Λοιπὸν τότε θὰ σοὶ δείξω ἀκόμη μίαν. Παρατήρησον ἐκείνην ἐκεῖ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἐκδηλοῦται ἐρύθημα ἀπληστίας, μίσους καὶ ἀλαζονίας, καὶ ταῦτοχρόνως ἐν τῇ λιθίνῃ σιγῇ διαστέλλονται τὰ λεπτὰ χεῖλη καὶ ἡρέμα, σεμνῶς σταυροῦνται ἐπὶ τοῦ στήθους αἱ χεῖρες, συγκρατούμεναι ἐκ τῆς ἐπαφῆς πρὸς πᾶν προστυγχάνον ἀντικείμενον. Ἡμεῖς ὀλίγον ἐνδιαφερόμεθα περὶ τοῦ τί κρύπτεται καὶ κραυγάζει ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ τοῦτο δὲν ἐκφράζεται οὔτε διὰ φωνῆς οὔτε διὰ κινήσεως. Αὕτη λοιπὸν ἡ τοσοῦτον εὐγενῆς, σεμνὴ καὶ ἀβλαβής, δὲν εἶνε ἡ Ἀγαθότης ;

— Καρμὶαν πίστιν μὴ δίδεις εἰς αὐτά, — πικρῶς μειδιῶσα εἶπεν ἡ Θλίψις· αὕτη, τούναντίον εἶνε Κακία συνωδευμένη ὑπὸ τῆς Πονηρίας, ἀλλ' οὐχὶ παρορμουμένη ὑπὸ τῆς Τόλμης. Ἄν κλεισθῶσιν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα, αὕτη συλλαμβάνει ἐλαφρῶς πᾶν ὅ,τι ὑπέβλεπε καὶ ἐνεδρεύουσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀργῆς ἢ τοῦ μίσους της, δάκνει ἐξαπίνης.

Ἡ Σοφία ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμοὺς καὶ ἡ Θλίψις ἐξηκολούθησε :

— Βλέπω ὅτι πρέπει νὰ σοὶ διαγράψω εὐκρινέστερον τὸν σκοπὸν τῶν ἐρευνῶν μου. Καίτοι τὸ βλέμμα σου εἶνε ἀκριβές, ἐνίοτε ὅμως ἐπισκοτίζει αὐτὸ καὶ ἀπατᾷ ἡ πληθὺς καὶ ἡ ποικιλία τῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἀνερευνᾷς. Ἵνα ἐξαφανισθῶ ἐκ τοῦ πεδίου τούτου, πρέπει νὰ συναντήσω καὶ καταστήσω δέσποιαν αὐτοῦ τὴν Ἀρετὴν, — εἰλικρινῇ, δραστηρίαν, παράτολμον, συμπαθῇ, γνωρίζουσαν νὰ κρύπτῃ τὰ δάκρυά της καὶ ἀπομάσῃ τὰ ξένα, φοβουμένην τὴν ἀδικίαν, ὡς τὸ πῦρ φοβεῖται τὸ ὕδωρ, σπεύδουσαν δὲ ὡς ἐπίκουρος καὶ θῦμα ὅπως σπεύδει ἡ ἐλάφος πρὸς τὴν πηγὴν. Ἀγαθότητα, ἐξελέγχουσαν τὴν ὑπαιτιότητα, οὐχὶ ὅπως τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἔστω καὶ ἐλαχίστην δόσιν ἀθωότητος. Ἀγαθότητα, διὰ τῆς γλυφίδος τῆς εὐγνωμοσύνης χαράττουσαν ἐν τῇ μνήμῃ πᾶσαν γνησίαν εὐεργεσίαν καὶ ἀπορρίπτουσαν ἐκ τῆς καρδίας ὡς ἀνωφελῆ λίθον, πᾶν προσώπικόν ἀδίκημα. Ἀγαθότητα, ἥτις ἐμφανίζεται ὡς Δικαιοσύνη μὲν, διότι, ἀπολαμβάνει τῶν ξένων ἀγαθῶν ἀντὶ νὰ ἐπιθυμῇ ταῦτα δι' ἐχυτὴν, ὡς Φιλοπονία, διότι ἄκρως ποθεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον ἀγαθὰ καὶ εὐτυχίαν, καὶ ὡς Σοφία, διότι κέκμηται τοιαῦτα θαυματουργὰ καὶ τελεσφόρα μέσα, δι' ὧν θεραπεύονται αἱ πληγαὶ καὶ ἀποδιώκονται τὰ σκότη....

— Παῦσον, παῦσον, ὦ Θλίψις, διέκοψεν ἡ Σοφία, — διότι οὐδὲν καινὸν μοι λέγεις, οἱ δὲ λόγοι σου διεγείρουσιν αὖθις ἐν ἐμοὶ οἶκτον διὰ τὸν κόσμον.

Ὡς ἐκ τούτου ἤδη ἡ Θλίψις εἶπε μόνον :

— Ἄν ἡ Ἀγαθότης, τὴν ὁποίαν ἀναζητῶ, ἐκυριάρχει ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, ἡ περιπλάνησίς μου θὰ ᾔτο περατωμένη. Μετὰ τοῦ πλήθους τῶν σκοτεινῶν ὑπάρξεων, μεθ' ὧν ἐπικοινωνοῦσα ἐγκατέλιπον τὸν Τάρταρον, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπιστρέψω εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ νὰ κατακλιθῶ καὶ ν' ἀναπαυθῶ ἐν εἰρήνῃ.

Ἐπαυσεν ὁμιλοῦσα, ἡ δὲ Σοφία, βεθυθισμένη εἰς διαλογισμούς, ἐπὶ μακρὸν ἴστατο μέ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῆς χειρός. Ἐπὶ τέλους εἶπε :

— Σὲ συλλυποῦμαι, ἀδελφὴ μου, καὶ μετὰ σοῦ ἄπασαν τὴν οἰκουμένην....

— Φρονεῖς ἴσως, ὅτι τοιαύτη ὑπαρξίς δὲν ὑφίσταται ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ ; — διὰ τρομιώδους ἐξ ἀνησυχίας φωνῆς ἠρώτησεν ἡ Θλίψις.

Ἡ Σοφία, καὶ αὖθις μετὰ μακρὸν σκέψιν εἶπεν :

— Ἀγνοῶ !

— Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ δὲ Θλίψις, ὡς καὶ πρότερον, δὲν ἔπαυσε περιφερομένη ἀνὰ τὸ πεδῖον· οἱ μέλανες πέπλοι δι' ὧν ᾔτο κεκαλυμμένη ἐσκίαζον τοῦ ἡλίου τὸ φῶς· ἐκ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ἀνθέων νεκρικὴ χροιά καὶ ἐκ τῆς βαρείας πνοῆς αὐτῆς οἱ στάχες ἐκάμπτοντο πρὸς τὴν ἥν καὶ ἐσκόρπιζον ἀνωφελῶς τοὺς πληροῦντας αὐτοὺς κόκκους....

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

Ἀγ. Κωνσταντινίδης.

ΝΕΚΡΙΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Ὅτι ἡ ἐπιστήμη πρὸ πολλοῦ ἀπέρριψε τὸν ἀβάσιμον ἰσχυρισμὸν τοῦ Φαλμεράϋερ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, εἶνε γεγονὸς ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως. Οἱ ὀλίγοι ἐρμένοντες εἰσέτι εἰς τὴν παράλογον ταύτην πρόληψιν, οὐδέποτε ἢ πάντῃ ἐπιπολαίως ἐμελέτησαν τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τοὺς σημερινούς Ἕλληνας. Βεβαίως ὁ ξένος ὁ ἐπισκεπτόμενος ὀλίγας μόνον πόλεις τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ